

## **Laiškas Valerijai Čiurlionytei, 1917-06-20, [iš Sočio - į Iskorostį].**

**Nors tu dar ir amžius tylėtum, ir dar, ir dar,**

Nors tu dar ir amžius tylėtum, ir dar, ir dar, — aš tave garbinsiu kaip tolimą vakaro dainą, aš tau ausiu tinklą spindulingą, aš tau rėsiu lengvą valtį iš gulbių plunksnų...

Nors tu tylėtum ir dar, ir dar — ir ištisus amžius, aš, laidodamas mirusių dieną, aš, klajodamas nakties keliais, aš, dainuodamas vienumos dainą, tik Tave teminėsiu...

Nors tu ir nebenorėtum prabilti in mane, mano sapnai bus tokie budrūs, mano dienos ir naktys bus tokios ilgos, ir manos dainos bus tokios skardžios, kad jų skardas vis tiek pasieks tavo širdį — kur tu tik būsi! Nors už jūrų — už marelių, nors ir už kalnų aukščiausių, nors giliausioj sutemėlėj...

Aš teaudžiau vieną dainą, aš godojau vieną godą, ir jei ji skris darganoj padangėj kaip juoda gulbė rudeninė, kaip rudas lapas rudeninis, kaip vėjo rauda rudeninė — tai ar tu neišgirsi manęs!.. Tai ar tu neišgirsi manęs, kad aš tavęs pasiilgau labai, labai!

Baltos gulbės tegeria gryną vandenėlį tik iš ežero vidurio, lengvos stirnos pasigano tik giružės švelnioj eikštelėj, o jei aš tave dainuoju ir minavoju dieną ir naktį — tai ar tu neišgirsi manęs!..

Gražios pas mus dienos ir naktys gražios — ir aš numoju ranka, ir slenku toliau. Jei Sesulė mano raudos negirdi — tai kam man tos dienos. Jei Sesutei mano maldos tolimos, tai kur man dabar beėti.

Myliu aš, kaip vilnys uolas glamžo. Aš numoju ranka ir slenku toliau.

Ir mane, ir mane griaužia sunkios vilnys, o jei Seserėlė negirdi manęs — kur man nuo mano marių beišbėgti!..

Plauk, laiveli, plauk, mielasai, rytą toli, vakarėlį — ašei vienas, tujai vienas — plauk, meilasai...

Pas mane diena pabaigta.

Svieka, juoda sutemėle.

Sveika, mano Sielvartėle!

Buč[i]u[ol]ju. Bolytis  
20/VI

**KOMENTARAI**